

Vzpomínka na pana profesora Petra Horáka

Pavλίna Stoupová

Fakulta filozofická Univerzity Pardubice

Při vzpomínce na pana profesora se mi vybaví hned několik klíčových momentů, které ve mně zanechaly stopu, jež z lidského života jen tak nemizí. Stopu, která život obohacuje, udává směr, pomáhá objevovat nové hodnoty a životní pohledy. Setkání s výjimečnou osobností může dát lidskému bytí rozměr, který přesahuje samotné vzdělávání a vzdělání, může se stát zkušeností, která člověka neopouští, neustále jej doprovází a na kterou milerád vzpomíná. Já právě takto vzpomínám na pana profesora Petra Horáka.

Pana profesora jsem poznala během svých studijních let na Univerzitě Pardubice, kde tehdy na katedře filozofie vedl předmět „Dějiny filosofie jako dějiny politického myšlení“. Již při prvních setkáních ve mně pan profesor vzbudil obdiv, nejen pro šíři a hloubku svých znalostí, ale také pro způsob, jakým dokázal přednášet. Jeho vystupování, kultivovaný přednes, občasná ironie a jistá přirozená elegance ve mne zanechávaly jedinečný otisk, zážitek, nyní vzpomínku.

Postupem času, tehdy nečekaně, mě s panem profesorem spojil zájem nejen o studijní, ale dovolím si říci i osobní. Byla jím Francie, francouzská kultura, francouzský jazyk, a nakonec také literární a filosofický svět Milana Kundery, který se stal předmětem mého filosofického zkoumání. Byl to tehdy pan profesor Horák, kdo se ujal vedení mé disertační práce a vedl se mnou mnoho rozprav. Do vzpomínek se mi tak vrací zvláštní a krásné spojení témat z českého a francouzského prostředí.

Vzpomínám na setkání, při nichž jsem s velkým zaujetím naslouchala jeho slovům, na setkání, během nichž jsme ale i diskutovali, objevovali a promýšleli. Přestože pan profesor Horák mohl na první pohled působit autoritativně, ba někdy i přísně, byl ve skutečnosti srdečným člověkem, který měl o studenty opravdový zájem a diskuse s nimi ho těšily, mě těšily. V paměti mi utkvěl seminář založený na dobrovolné účasti, věnovaný četbě, překladu z francouzštiny do češtiny a interpretaci Kunderovy eseje *Un Occident kidnappé*. Opakovaně jsem tehdy v lavici seděla jen já a Markéta Kiššová. Pan profesor nám, dvěma studentkám, věnoval svůj čas, svoje znalosti, svoje zku-

šenosti, ale i jakési své nepopsatelné kouzlo osobnosti, čehož si nesmírně vážím a cením. Uchovávám tyto společně strávené okamžiky v paměti dodnes.

Pan profesor mě doprovázel nejen během magisterského a doktorského studia, ale svým způsobem i v osobnější rovině, právě skrze sdílený vztah k Francii, literatuře, historii, filosofii, blíže řečeno k existencialismu, k Sartrovi, ke Kunderovi, k Paříži, ale i k Brnu. Dodnes si vybavuji pátky, kdy pan profesor přijížděl přednášet na Univerzitu Pardubice a říkám si: Pátky patřily panu profesorovi a vyplnily čas pro mě osobní hodnotou a smyslem, i když například o smyslu dějinném jsme spolu polemizovali mnohokrát.

Na pana profesora Horáka vzpomínám s velkou úctou, vděčností, srdečně a s láskou. Patřil k těm akademikům, kteří dokáží studentům předat víc než jen vědomosti. Dokáží je inspirovat, provokovat, intelektuálně rozvíjet a osobně jim zasáhnout do života, jako se to stalo mně. A právě taková setkání zůstávají v paměti živá. Děkuji, pane profesore.